

DE ZUSJES CARPENTER

Vertaald door Anneke Panella-Drijver

Risa Green

C DE ZUSJES
ARPENTER

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *The Carpenter Girls*
Oorspronkelijke uitgave © 2008 Risa Green
Nederlandse vertaling © 2010 Anneke Panella-Drijver en
Mistral / FMB uitgevers, Amsterdam

*Mistral is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagbeeld: Oranje Vormgevers
Auteursfoto: Teness Herman
Typografie en zetwerk: Peter de Lange

ISBN 978 90 499 9880 6

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

DEEL EEN

1 LAYNIE

Hij staat in zijn eentje midden in de kamer, werpt me ongemakkelijk een blik toe, kijkt vervolgens naar het bankstel achter hem en weer terug naar mij. Zijn overhemd heeft hij uitgedaan en elke keer dat hij beweegt bollen zijn buikspieren onder zijn gebronsde, onbehaarde huid op.

‘Wil je dat ik dit staand doe of moet ik gaan zitten?’ vraagt hij. Alsof het mij wat kan schelen. Ik haal mijn schouders op.

‘Wat jij het prettigst vindt,’ zeg ik en ik doe mijn best minder verveeld te klinken dan ik me voel. Hij knikt en gaat zitten terwijl zijn buikspieren alle kanten op schieten, als kleine beestjes die uit een val proberen te ontsnappen.

‘Ben je zover?’ vraag ik. Hij strijkt met zijn hand door zijn dikke, donkere haar en haalt diep adem. Zijn lichtblauwe ogen houdt hij op de boom in de hoek van de kamer gevestigd.

‘Karen, fijn, daar ben je. Ik heb slecht nieuws. Misschien kun je beter even gaan zitten.’

‘Wat is er aan de hand, Brady?’ vraag ik monotoon.

‘Karen, John is dood,’ antwoordt hij. Hij heeft een lege blik in zijn ogen, volkomen wezenloos. Hij had Karen evengoed verteld kunnen hebben dat de melk op is. Ik ga rechtop zitten en plak een grote, vrolijke glimlach op mijn gezicht. Er zijn zoveel redenen waarom ik dit gedeelte haat. Ik heb er een hekel aan dat ik ze moet vertellen hoe goed ze waren terwijl het overduidelijk is dat ze beter een echte baan kunnen gaan zoeken. Ik heb er een hekel aan dat ik moet liegen dat ik contact op zal nemen. Ik heb er een hekel aan dat het nummer ‘Another one bites the dust’ altijd omhoog borrelt als ik lieg dat ik nog contact opneem.

‘Oké, bedankt...’ Ik kijk naar zijn portretfoto om zijn naam te checken. ‘Heath. Dat was geweldig. Hartelijk dank.’ Heath lijkt in de war.

‘Dat was alles? Weet je het zeker? Want ik heb de hele scène uit mijn

hoofd geleerd.' Ik glimlach zo geforceerd dat mijn wangen pijn doen en ga staan. *And another one down and another one down, another one bites the dust!*

'Nee, dat was echt heel goed. Echt waar. We nemen contact met je op.'

Ik doe de deur open, begeleid hem naar buiten en werp een blik op nog zo'n twaalf mannen 'tussen de eenentwintig en vijftentwintig, van elk ras, zeer aantrekkelijk met een verplicht wasbordje' die zitten te wachten om auditie te doen voor de rol van Brady, de strandwacht van de club waar Zane (codenaam 'John' vanwege geheimhouding) zal verdrinken.

Ja, dat klopt. Zane Hansen, de favoriete acteur van tv overdag, het personage waarmee, volgens een onderzoek van *Soap Opera Digest*, drieënzeventig procent van de Amerikaanse vrouwen hun echtgenoot zouden bedriegen, gaat verdrinken. Het is heel wat in het soapwereldje. Naast het gebruik van codenamen tijdens de audities, moeten we ervoor zorgen dat alle acteurs het script teruggeven voordat ze het pand verlaten, omdat de omroep van plan is dit voor zo'n hoog mogelijk kijkcijfer uit te melken en ze willen niet dat het uitlekt door een verbitterde acteur die de rol niet heeft gekregen. Ik zie de programma-aankondiging al voor me: 'Mis de meest schokkende *S&S* aflevering van de eeuw niet! Adembenemend.'

Het is zo dom allemaal, het gaat om een meningsverschil over een salaris. Het contract van de jongen die Zane speelt – Tommy Runson heet hij in het echt – moet dit jaar worden verlengd en hij dreigt op te stappen als ze hem geen belachelijke hoeveelheid geld bieden. Dus laten ze hem doodgaan om te bewijzen dat *S&S* prima kijkcijfers blijft behalen na Tommy Runsons vertrek net zoals de vijftentwintig jaar voordat hij de rol kreeg. In de tussentijd stampet Tommy als een kleuter over de set en vertelt hij iedereen dat hij klaar is met het gezeik in het tv-wereldje en dat de filmaanbiedingen bij zijn manager binnenstromen.

Maar iedereen weet dat hij terug zal komen. Dit gebeurt constant. Natuurlijk krijgt hij filmrollen aangeboden, maar voor waardelose producties die rechtstreeks op video uitkomen, of als hij geluk heeft speelt hij 'sexy man nr. 1' in een stripclubscène in een speelfilm. Maar als hij bijna op zwart zaad zit en voldoende is vernederd, komt hij smekend op zijn blote knieën terug naar CBC en bedenken ze een manier om dat lastige gedoe dat hij

dood is weer recht te breien en maakt hij zijn comeback tijdens de kijkcijferpeilingen in mei.

Ik zie al helemaal voor me hoe het zal gaan: Zane heeft het op miraculeuze wijze overleefd door zich aan een tak vast te klampen waarna hij naar een nog niet in kaart gebracht eilandje voor de kust van New York is gedreven. Het eiland is onbewoond, maar het wemelt er van de grote tonijnen die hij heeft gevangen en dichtgeschroeid op een zelf gefabriceerd rooster. Hij vertelt iedereen dat de tonijn het enige was wat hem op de been hield, omdat het hem deed denken aan de tonijn carpaccio die Courtney en hij altijd in hun favoriete restaurant in Manhattan aten, en hij wist gewoon dat hij het moest overleven zodat hij op een dag met Courtney naar dat restaurant terug zou kunnen gaan. Alleen dacht Courtney dat hij dood was en is ze van verdriet met Grayson naar bed gegaan en nu zijn ze verloofd. Zane vindt dat niet erg, want na zijn afschuwelijke bijna-doodervaring is hij een andere man geworden, maar ook een geweldige kok en dus opent hij een restaurant genaamd Courtney's en moet ik een hele tering-cast voor het restaurant zien te vinden en niet te vergeten een gastvrouw 'tussen de vijftientig en dertig, blank, buitengewoon knap, niet blond alsjeblieft', om Zanes nieuwe vlam te spelen.

Jemig. Ik moet echt weg bij dagtelevisie.

Ik draai me om en loop terug naar de castingruimte waar mijn assistente Gina met haar pen in de aanslag boven een zwart, plastic clipboard staat te wachten.

'Oké, Heath, ja of nee?' vraagt ze. Mijn schouders verstarren en ik staar haar kil aan.

'Karen, Zane is dood,' zeg ik met een robotachtige stem.

'Ik neem aan dat je nee bedoelt,' reageert Gina lachend.

'Het is niet grappig,' zeg ik. 'Heb je enig idee hoe pijnlijk het is om in die kamer te zitten en dezelfde afschuwelijke zinnen steeds weer opnieuw te moeten aanhoren? Ik laat mijn nagels er nog liever met een tang uitrusten.' Gina trekt een neppruilmondje.

'Ach, arme Laynie, hoofd casting voor de dagprogramma's van CBC,' zegt ze en ze schudt haar hoofd. 'Ze zit de hele dag in één ruimte met sexy man-

nen die halfnaakt zijn.’ Ze snuift en doet net of ze huilt. ‘Het is echt verschrikkelijk.’

‘Niet slecht,’ zeg ik tegen haar. ‘Je zou zelf eens auditie moeten doen. Volgens mij komt er binnenkort een rol vrij voor een kattige assistente, tussen de twintig en vijfentwintig met een sarcastische houding. Perfect voor jou.’ Gina trekt een gezicht.

‘Wat je wilt,’ zegt ze. ‘Als ik jou was, zou ik proberen een paar telefoonnummers los te krijgen. Je hebt enorm veel macht over deze jongens. Ze zouden maar al te graag met je in bed duiken.’

Ik kijk haar vragend aan. ‘Eh, ja, dat is de castingbank, ook bekend als “seksuele intimidatie” op onze juridische afdeling. En voor het geval je het bent vergeten, ik ben verloofd.’ Ik houd de ringvinger van mijn linkerhand omhoog en zwaai mijn verlovingsring voor haar neus heen en weer.

‘Ik weet dat je verloofd bent. Ik wil alleen maar zeggen dat het een zeldzame kans is. Ik weet zeker dat Ethan het zou begrijpen.’

‘En ik weet zeker van niet. Zou je nu alsjeblieft weg willen gaan zodat ik de toekomst van *The Strong and the Stunning* veilig kan stellen?’

‘Prima, maar probeer wel een paar nummers voor mij te krijgen, oké?’ Ze houdt haar onberingde ringvinger in de lucht en zwaait die op en neer. ‘Want ik ben niet verloofd. Ik heb niet eens een vriend. Zelfs geen date.’

‘D’r uit,’ commandeer ik. Ze steekt haar tong uit, opent de deur en loopt de hal in. Een paar minuten later doet Gina de deur weer open en stapt er opnieuw een shirtloze man naar binnen, dit keer met blond haar en bruine ogen.

‘Dit is Cody McNeal,’ kondigt Gina aan. Ik blader door de stapel portretfoto’s voor mijn neus en vind degene met zijn naam erop. Ik kijk naar Cody, hij is zeker tien jaar ouder dan op de foto. Eenentwintig tot vijfentwintig, mooi niet. Deze vent is als hij mazzel heeft drieëndertig. Gina geeft me een dubbelgevouwen stuk roze papier uit haar blocnote en loopt de kamer uit. Ze knipoogt naar Cody en vormt met haar lippen het woord ‘succes’ terwijl ze de deur dichttrekt.

Cody gaat op de bank zitten, haalt een kopietje van het script tevoorschijn en begint direct te lezen. Hij struikelt meteen over de eerste regel.

‘Mag ik opnieuw beginnen?’ vraagt hij nerveus.

‘Natuurlijk,’ zeg ik, alsof ik al niet heb besloten dat hij de rol niet krijgt. Ik doe alsof ik zijn cv bestudeer terwijl hij de tijd neemt om rustig te worden en ik vouw het stuk papier open dat Gina me heeft gegeven.

‘Bel je moeder,’ staat er. Bovenaan staat een vinkje naast het vakje ‘dringend’.

SARAH

‘Kunnen we nu overgaan tot de orde van de dag?’ Molly slaat met haar hamer op tafel en het gekwebbel houdt onmiddellijk op. ‘Goed, we hebben veel te bespreken. De schoolbazaar is over nog geen twee weken en er moet nog veel gebeuren! Eerst maar de verslagen van de verschillende commissies. Lizzie en tarieven. Wat hebben jullie?’

Terwijl Lizzie en een aantal andere vrouwen discussiëren over hoeveel bonnetjes we voor een suikerspin moeten vragen, blader ik door mijn grijze map waarop met grote rode letters CALDWELL SCHOOL staat. Ik vind het stapeltje kwitanties dat ik zocht en in gedachten tel ik op hoeveel geld ik nog van de bazaarcommissie tegoed heb. Bijna duizend dollar. Gelukkig, denk ik. Dat zou genoeg moeten zijn voor de aanbetaling voor het zomerkamp van de meiden, zodat ik weer een paar maanden heb voor ik me zorgen hoeft te maken over hoe ik de rest ga betalen. Ik zucht. Dit gegoochel met geld wordt zo langzamerhand erg vermoeiend en ik ben het zat om steeds maar weer een smoesje te moeten verzinnen. ‘O, ik vind het zo jammer, maar we kunnen dit jaar echt niet naar Aspen, mijn moeder heeft ons nodig in New Jersey.’ ‘Ja, de meisjes willen zo graag een paard, maar Jessie is erg allergisch.’ Ik ben het zo zat om altijd maar te moeten doen alsof alles in orde is en dat alles is zoals het was. Het zou zoveel makkelijker zijn als de kinderen naar een normale school zouden gaan.

Plots hoor ik Molly mijn naam zeggen en ik ga met een schok rechtop zitten.

‘Sarah,’ zegt ze ongeduldig. ‘Ben je er nog?’ Ik kan Molly Royce niet uitstaan. Of, zoals ze erop staat zichzelf te noemen, Molly McKinley-Royce. Ze beweert dat ze familie van William McKinley is, de vijftien-

tigste president van de Verenigde Staten. Maar ik heb William McKinley op internet opgezocht en hij had twee dochters die alle twee op zeer jonge leeftijd zijn overleden, dus als ze familie van hem is, wat ik ten zeerste betwijfel, is het niet erg waarschijnlijk dat ze direct van hem afstamt. Hoe dan ook, ze gedraagt zich als iemand van koninklijken bloede. Ze is van nature supermooi: lang, slank en blond, zo'n vrouw die alleen maar in Californië geboren kan zijn. Haar echtgenoot is natuurlijk ouder. Veel ouder. Minstens twintig jaar. Ik heb hem op de schoolreünie gezien en vorig jaar tijdens de kerstuitvoering van de kinderen. Hij is niet lang, iets te zwaar en niet bijzonder knap. Zijn haar wordt dunner, hij heeft ouderdomsvlekken op zijn handen, rimpels in zijn gezicht en een blik in zijn ogen die mijn man 'fonkeloos' zou noemen. Ik heb gehoord dat hij een echte rotzak is. Als hij geen miljardair en mediamagnaat zou zijn, zou hij waarschijnlijk alleen zijn of getrouwd zijn met een afgrijselijke vrouw die hij niet uit kan staan. Maar hij is wél miljardair en mediamagnaat, dus is hij getrouwd met lange, mooie, blonde, oppervlakkige Molly.

Je zou moeten zien hoe ze met haar diamanten ring pronkt. Alsof het een oorlogsmedaille is. Alsof ze hem heeft verdiend. Hij is zeker acht karaats. Hij neemt bijna haar hele vinger in beslag en ze draagt hem altijd. Ze droeg hem zelfs toen we vorig jaar plantjes in de schooltuin gingen poten. Alle andere moeders droegen een spijkerbroek met opgerolde pijpen en Crocs, en wij wroetten met onze blote handen in de aarde, maar Molly had hooggehakte lakleren laarzen aan en die enorme steen aan haar vinger die vooral mijn dochter verblindde als de zon erop scheen. En nu denkt ze dat ze superbelangrijk is omdat ze voorzitter van de ouderraad op Caldwell is, alsof dat iemand wat kan schelen.

'Ja,' zeg ik. 'Sorry. Ik haalde net mijn papieren tevoorschijn. Oké. De advertenties...' Molly onderbreekt me.

'Zou je eerst je naam en functie kunnen vermelden?' vraagt ze geïrriteerd omdat ze me eraan moet herinneren. Dit is Molly's regel sinds ze haar ambt vorig jaar juni heeft aanvaard. Het is bespottelijk, de basisschool heeft slechts driehonderdvijftig leerlingen en het zijn ieder jaar dezelfde twintig moeders die al het vrijwilligerswerk doen. We kennen elkaars namen heus

wel. Maar Molly is geobsedeerd met procedures; aan het begin van haar voorzitterschap citeerde ze altijd een zekere Robert en zijn ideeën over hoe vergaderingen zouden moeten verlopen. Pas na een maand besefte ik dat ze refereerde aan het boek *Robert's Rules of Order*.

Molly slaat haar armen over elkaar en wacht, en ik probeer niet te glimlachen als ik eraan denk hoe hard ze op haar bek zou gaan als ze ooit een meeting in de echte wereld moest leiden.

‘Ik ben Sarah Felton, reclame en marketing,’ zeg ik. Molly knikt goedkeurend en ik ga verder. ‘Zoals ik al zei, het adverteerwerk is zo goed als rond. Er komen advertenties in alle plaatselijke bladen, dit weekend en elke dag van de volgende week. Waarschijnlijk hebben jullie de reclameborden in de stad al zien hangen. Er komt een groot bord boven Wilshire Boulevard bij Los Angeles Cienega en één op Sunset vlak bij de oprit naar de 405.’ Stephanie Lerner (haar echtgenoot is ook ouder en hoofd van een filmstudio, welke kan ik me niet meer herinneren) glimlacht naar me vanaf de andere kant van de tafel.

‘Ik vind de slogan die je voor de advertenties hebt bedacht geweldig,’ zegt ze. “De bazaar is pas een feest als jij er bent geweest.” Ze schudt haar hoofd. ‘Hoe ben je daar op gekomen?’ vraagt ze.

‘Ik weet het niet,’ antwoord ik. ‘Ik heb elf jaar in de reclame gewerkt. Het gaat waarschijnlijk nooit weg. Eigenlijk is het knap vervelend. Ik kan geen tijdschrift lezen zonder in gedachten de tekst van anderen te herschrijven.’ Molly slaat weer met haar hamer.

‘Orde, orde, graag. Dit is geen plek voor gekeuvel, dames, laten we verdergaan met het volgende verslag.’

Molly wijst naar Joanne Knabel (de familie van haar man is eigenaar van Knabel Farms, de grootste zuivelonderneming in de Verenigde Staten) en Joanne vermeldt haar naam en het feit dat ze verantwoordelijk is voor de attracties en de spelletjes. Terwijl ze het probleem beschrijft dat ze heeft met de man die een vijftien meter hoge klimmuur zou moeten plaatsen, haak ik af en leg mijn map op schoot zodat niemand hem kan zien. Zonder hem open te slaan, steek ik mijn hand ertussen en haal een crèmekleurig, vel papier van zware kwaliteit tevoorschijn. Mijn cv.

Ik heb Bill nog niet verteld dat ik op zoek ben naar een parttimebaan. Ik

moet wel. Het kan me niet schelen wat hij zegt, ik kan niet gewoon toekijken zonder een poot uit te steken. Mijn hemel, ik heb elf jaar ervaring in de reclame; het is echt zonde om dat niet te gebruiken. Een baan zoeken is alleen moeilijker dan ik had gedacht. Natuurlijk had ik niet verwacht dat de grote bedrijven interesse in me zouden hebben, maar ik had verwacht dat de middenmoot zou staan te trappelen om me in dienst te nemen. Ik heb bij McCann Avery gewerkt, dé top in de reclamewereld. Het is zo ironisch. Toen ik daar nog werkte, werd ik iedere dag door een headhunter gebeld. En nu lukt het me niet eens om ergens een gesprek te krijgen. Ik ben zelfs afgewezen door de bedrijven waar de mensen op de grafische afdeling altijd de draak mee staken.

Maar het geeft niet. Ik heb mezelf net ingeprent dat ik niet trots ga lopen doen en geen snob zal zijn. Ik heb me zelfs ingeschreven bij thejobfactory.com. Twee dagen geleden, toen de meiden naar school waren, heb ik vier functies gevonden die best veelbelovend leken. En voor het geval ik iets over het hoofd heb gezien, heb ik mijn cv aan de algemene sollicitatielijst voor marketingfuncties toegevoegd. Ik neem aan dat er wel iemand bereid is me te betalen.

Ik loop vluchtig door mijn cv en probeer er kritisch naar te kijken, als een potentiële werkgever.

*BA in marketing, George Washington University.
McCann Avery Advertising. Hoofd copywriter
verantwoordelijk voor reclamecampagnes ter waarde van
miljoenen dollars in belangrijke nationale publicaties.*

*Tegenwoordig huismoeder. In deze periode veel
reclamewerkzaamheden gedaan voor schoolbazaars en
liefdadigheidsinstellingen op vrijwilligersbasis.*

Jakkes. Dat laatste klinkt... waardeloos. Ik kan het bedrijven niet kwalijk nemen dat ze me niet willen ontmoeten. Ik zou mezelf niet eens willen ontmoeten. Ik kan het maar beter opgeven en solliciteren naar een baantje bij Gap Kids.

Molly slaat weer met haar hamer en ik schuif mijn cv vlug terug in de map. Ik wil niet dat iemand erachter komt dat ik wil gaan werken. We hebben nog niemand over onze geldproblemen verteld – zelfs onze families niet – en als mensen zouden horen dat ik op zoek ben naar een baan... mijn hemel, ik hoor het gefluister al.

Haar man is eigenaar van H&H Records. Waarom zou zij moeten werken?

Weet je, zijn vader is overleden vlak voordat ze zijn getrouwd. Hij moet minstens vijftig miljoen hebben geërfd. Denk je dat ze dat allemaal heeft verbrast?

Misschien zijn ze onder huwelijkse voorwaarden getrouwd.

Misschien zijn ze onder huwelijkse voorwaarden getrouwd en is ze aan het sparen om bij hem weg te gaan.

Ik doe mijn map dicht en stop hem weer in mijn tas waar ik hem kan zien.

‘Oké,’ zegt Molly vanaf het hoofd van de tafel. ‘Ik denk dat iedereen weet hoe belangrijk het is om deze laatste weken ons steentje bij te dragen. We moeten het goede voorbeeld aan de andere vrijwilligers geven, maar ook aan onze kinderen. Dus ik verwacht dat jullie je voor de volle honderd procent in zullen zetten tijdens het opbouwen en het opruimen, want als jullie het niet doen, kunnen we ook niet verwachten dat anderen ons zullen helpen.’ Ze kijkt de tafel rond en maakt met iedereen even oogcontact. ‘Goed dan. Ik stel voor dat we elkaar zondag over twee weken om acht uur ’s ochtends op het grasveld aan de voorzijde ontmoeten om alles op te bouwen.’ Lizzie van tarieven steekt haar hand op.

‘Ik sluit me daarbij aan.’ Molly kijkt haar stralend aan.

‘Geweldig. Wie is er voor?’

‘Ik,’ zeg ik, tegelijkertijd met alle anderen aan de tafel.

‘Wie is er tegen?’ Molly kijkt naar ons en ik kan zien dat ze tot vijf telt terwijl ze wacht op een tegenstander. ‘Oké dan,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Tot zaterdag de veertiende om acht uur.’

Mijn mobieltje trilt in mijn zak, ik pak hem en kijk vlug naar het nummer. Netnummer 609. Dat is mijn moeder. Ik druk de oproep weg en stop de telefoon weer in mijn zak. Ik bel haar wel als ik straks in de auto zit.

Eerst moet ik Janie ophalen van de kleuterschool en bovendien zijn mobiel-tjes op het terrein van Caldwell strikt verboden.

Molly heft haar hamer theatraal op en laat hem een keer op de tafel vallen.

‘Deze vergadering van de ouderraad van Caldwell is nu gesloten.’

2 LAYNIE

‘Hoi, schat,’ zeg ik in mijn headset. ‘Hoe gaat het met mijn bijna beroemde scenarioschrijver en verloofde?’

‘Ik ben geruïneerd,’ antwoordt hij. ‘Ik ben er net achter gekomen dat *The Times* een artikel aan *Days of Dragons* in de uitgaanssectie van de weekendbijlage wijdt.’

‘Ho,’ zeg ik. ‘Dat is toch juist goed?’ Hij zucht.

‘Alleen als het een goed verhaal is. Stel dat het waardeloos is? Stel dat ze schrijven dat Ethan Shaw aan de crack moet zijn geweest toen hij het schreef?’

Ik sluit mijn ogen. Dus het wordt weer zo’n dag. Ik ben Ethan en zijn stemmingswisselingen zo zat. Je zou toch denken dat de man die het script heeft geschreven voor de film met de meeste filmsterren en het grootste budget van het jaar, en waar iedereen al tijden op wacht, de twee weken voor de première enorm opgewonden zal zijn. Maar ik zweer het je, Ethan is negatiever en neurotischer dan hij ooit is geweest, wat op zich al een hele prestatie is. Een paar jaar geleden tijdens een van zijn google-mezelf-aanvallen vond hij een MySpace-pagina van een jochie van een middelbare school in Nebraska. Het ventje riep dat hij *Cliffs of Angels* niet wilde zien omdat het was geschreven door dezelfde gozer die *Party for One* had geschreven en hij vond het script van *Party for One* nergens op slaan. Jemig, Ethan was vier dagen van slag. Ik dacht: schat, doe even normaal. Hij zit op de middelbare school. In Nebraska nota bene. Ik zou dit nooit tegen hem zeggen, maar soms denk ik dat hij niet geschikt is voor blootstelling aan dergelijke media.

‘Ethan, ik weet vrij zeker dat ze niet zullen schrijven dat je aan de crack